

ת"פ 23764/08 - מדינת ישראל נגד אליהו איזחיהק

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 23764-08 מדינת ישראל נ' איזחיהק

בפני	כבוד השופט יואב עטר
מאישימה	מדינת ישראל
נגד	ע"י עו"ד סוויסה
נאשם	אליהו איזחיהק ע"י עו"ד פלנטר

החלטה

1. בפני בקשה שכותرتה: "בקשת למתן היתר לפרסום התייעוד הקולי- מוצג -נ/2 ותמלילו- מוצג נ/3" שעניינה בקשה למתן היתר פרסום לדיסק ובו תיעוד קולי של חקירת המבוקש במשטרה, אותה הקليل בעצמו, וזאת מכח סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002 (להלן: "החוק").
2. בקשה המזלג יצוין כי המבוקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, זוכה מעבירות איומיים (עבירות לפי סעיפים 274, 288 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאם), שעניין בהתנהלות ואמריות של המבוקש במהלך גביהת הودעתו, מושא אותו תיעוד קולי נשוא הבקשה דנן. ערעור שהגיש המבוקש על פסק הדין (ע"פ 20-01-2015 (73015-01-20) נדחה ביום 20.5.19).
3. הדיסק מושא הבקשה (נ/2) ותמלילו (נ/3) הוגש על ידי המבוקש, כראיות הגנה, במסגרת שימוש הראות בתייק.
4. הורטה של הבקשה בטענות שהעללה המבוקש כנגד התנהלות הרשות החקירת במהלך חקירתו הנ"ל (טענות אשר לא התקבלו ע"י בימ"ש זה בהכרעת הדין ונדחו על ידי בית המשפט המ徇ווי בבאר-שבע בערעור שהוגש).
5. המבוקש עותר לאפשר לו לפרסם תיעוד החקירה הקולי מכוח עקרון הפומביות וכי מילא חלקים מהתייעוד הקולי הושמעו במהלך הדיון הפומבי בויהמ"ש ואף צוטטו בפרוטוקול הדיון. לטענת המבוקש, התייעוד הקולי הינו בעל עניין ציבוררי רב אשר יש לפרסמו.
6. בתגובהה, התנגדה המאישימה לפרסום התייעוד הקולי המבוקש.

המסגרת הנורמטיבית:

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

7. סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב-2002, קובע:

"**המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כלו או חלקו, ללא רשות בית משפט, דין - מסר שנה...".**

8. סוגיה זו נדונה זה מכבר בבית משפט העליון. לשאלת טיבו של האיסור לפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, הקבוע בהוראת סעיף 13 לחוק חקירת חשודים, נדרש בית המשפט העליון בע"פ 10994/08, מדינת ישראל ב' רון תורגמן ואח' (14.5.09).:

"**הסוגיה שבפניינו מצריכה הכרעה בשאלת מהו טיבו של האיסור הקבוע בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים [...]. גרעין השאלה נעוץ ביחס בין האיסור האמור לבין עקרון פומביות הדיון השיפוטי, שעניינו בחשיפה של חומר ראיות לעין הציבור, בין בתחום אולם בית המשפט, ובין פרסום בתקשורת, בכפוף לחריגים המונויים בחוק בתי המשפט.**

מה משקלם של אינטරסים שונים המתנגדים בסוגיה זו, ובهم חופש הביטוי, הצורך בשיקיפות בפועלותיה של הרשות החקורת, בזכות הציבור לדעת מול עקרונות של שמירה על הפרטיות של הנחקר או צדדים שלישיים שעוניים עליה בחקירה ועלולים להיפגע מן הפרטום, בהשפעה אפשרית על עדים שנחקרו ואשר טרם העידו במשפט, בהשפעה כללית על עדים פוטנציאליים בחקרות משטרתיות דרך כלל, העולמים להירעת משיתוף פעולה בחקירה, אם ידעו כי מהלך חקירותיהם יפורסם הציבור ויהפוך לנחלת הכלל..."

9. לאחר שדן בהרחבנה בסוגיה, על כל היבטיה, הכריע בית המשפט העליון, בפרשת תורגמן, ופסק: "האיסור על פרסום קלטות חקירה על-פי סעיף 13 לחוק חקירת חשודים הוא רחב וכולני, והוא מוגבל לשלב מסוים בהליך הפלילי. הוא חל על חומר חקירה באשר הוא, בין אם הוביל לאיושם ולמשפט, ובין אם התקיק הפלילי נסגר ללא משפט. הוא חל במהלך המשפט וגם לאחר סיוםו. הוא נועד להציג תכליות מוגדרות.

שיעור הדעת השיפוטי בישומו של איסור הפרסום מחיב איזון ראוי בין שיקולים נוגדים - איזון עקרוני בין שיקולים נוגדים במישור המושג, ואיזון קונקרטי המתבסס על נסיבותו המיוחדות של המקרה. פרסום קלטות חקירה כפוף לכל מקרה לאישור בית המשפט, אלא שבהפעלת שיקול הדעת השיפוטי במקרה נתון, על בית המשפט להתחשב מכלול העקרונות והאינטרסים הרלבנטיים, וליחס להם את משקלם היחסי, הראוי, והמידתי, על רקע נתונו הקונקרטיים של העניין.

נקודות האיזון נודدت מקום להתחשב, בין היתר, בעיתוייה של בקשה פרסום מבחןת שלב החקירה, או ההליך השיפוטי, או שמא לאחר סיוםו, ובឧומתם של השיקולים האחרים הפועלים בסוגיה זו, בתחולתם המיוחדת במקרה נתון".

10. באותו עניין עמד בית המשפט העליון על השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לעורר את האיזון בין האינטరסים הנוגדים:

"בדרכ האיזון בין השיקולים הנוגדים, על בית המשפט לייחס את המשקל היחסי הרואן לכל אחד מהם, בהתאם לעקרונות היסוד של השיטה. במלצת האיזון, יש לתת משקל למעמדם של השיקולים השונים בהיבט המשפטי-עקרוני. לצד האיזון העקרוני יש לתת משקל לנסיבות הקונקרטיות של המקרה העומד לדין, ולערוך איזון 'קונקרטי' המתחשב בתנאים המיוחדים של העניין. האיזון העקרוני והקונקרטי משתלבים, איפוא, בתחום שיקילות האינטראסים השונים שיש

להתחשב בהם לצורך העניין. תיתכנה נקודות איזון שונות בשלבים שונים של ההליך הפלילי, בהתחשב באיזון העקרוני הנדרש המתבסס על העקרונות המתנשאים, ולאור האיזון הקונקרטי, הנוטן משקל לננטונים המוחדים של המקרה העומד להכרעה".

11. בבש"פ 4275/07 רשות השידור נ' מדינת ישראל (17.9.07) (להלן - ענין זדורוב) עמד בית המשפט העליון על הערכם המוגנים, הדגיש את הפגיעה בפרטיות ובכבוד האדם העוללה להתלוות לפרסום וקבע:

"האינטרס המוגן אינו רק ההליך המתנהל בבית המשפט לגופו אלא בנוסף לכך אינטレス ההגנה על פרטיותם וכבודם של מוסרי הودעות בחקירה משטרתית, אפילו לא הגיעו אותה חקירה לכלל משפט, והגשת כתוב אישום, ואפילו הוגש כתוב אישום ונסתתרמו זה מכבר ההליכים".

12. לצד השיקולים המפורטים לעיל ישנו שיקולים נוספים שיש להבאים בחשבון. ר' לעניין זה בש"פ 09/6516 ידיעות אחרונות נ' מ"י (1.10.09):

"על שיקולים אלה מתווספים מספר שיקולים נוספים שראויים להישקל בכל שלב: ראשית, מידת העניין הציבורי שבפרסום. על שיקול זה נאמר כי "העניין הציבורי לצורך היתר פרסום קליטת חקירה צריך להיות בעל משקל ומשמעות, שיש בהם כדי לגבור על הזכות לפרטיות של נחקרים, עדים ומצדדים שלישים שעלו ל屣ים להיפגע מהפרסום [...]" נדרש כי העניין לציבור שבפרסום יהיה ממשי. שיקולים נוספים שיש להביא בחשבון הינם האם ניתן לנוקוט באמצעות פרסום מותן יותר שיקטין את הפגיעה שתיגרם מחשיפת החומר בפני הציבור או להטיל הגבלות שונות באופן שימתן את הפגיעה בנחקרים ובצדדים שלישים, והאם הנחקר הסכים לפרסום או התנגד לו" (הדגשות אין במקור - י.ע.).

13. יצא אפוא כי על מנת להטייר פרסום, על המבוקש להציג כי תכלית חשיפת התיעוד הקולי היא ראייה וחינוי וגוברת על האינטרס של ההגנה על הפרטיות, וכן כי חשיפת חומר חקירה אחרים ופרוטוקולים אשר אינם חוסים תחת מגבלה זו) אינה מושגה את המטרה של זכות הציבור לדעת (בש 09/90664 **חדשות ערוץ 10 בע"מ נ' מ"י** (30.9.09) [להלן: "פרשת דודו טופז"].

14. **ומן הכלל אל הפרט.**

15. עניין לנו בהتنשאות בין אינטרסים החוסמים תחת עקרון פומביות הדיון, ביניהם זכות הציבור לדעת וחופש הביטוי, לבין האינטרס של שמירה על פרטיותם של כבודם ופרטיותם של הצדדים שלישיים המעורבים בפרשא העולמים להיפגע מן פרסום, ובעניננו, חוקר המשטרה- סידה, השוטרת יפעת כלף והמעורב אחר באותה חקירה אשר בעקבות גרטתו נגבתה אותה הודהה, מר עטיה.

16. יוקדם ויווער כי הן ערכאה זו והן ערכאת הערעור קבעו כי עצם גביית הודיעתו של המבוקש תחת אזהרה על ידי החוקר סידה נעשתה כדי וטענתו של המבוקש הנוגעת להגנה מן הצדקה. דברים אמרוים בכך שהגם שהמבקש היה המתלוון בתיק המקורי, הרי שבעקבות טענתו של אותו עיטה (שכנגדו התalon המבוקש בתיק המקורי) לפיה המבוקש הוא זה שתקף אותו, נדרש החוקר סידה לחקור את המבוקש באזהרה ביחס לעניין נקודתי זה.

17. בערעור על הכרעת הדיון קבע בית המשפט המחויז: "באשר לטענות הנוגעת להגנה מן הצדקה, סבורים אנו שאין מקום לקבלם, שכן לא הוכחה בפנינו כל התנהלות שערוריתית לא של החוקר בתחנת המשטרה, ולא של הتبיעה המשטרתית. לטעמנו הדברים הקשים שנאמרו כלפי חוקר בתחנת

המשטרה כמו למשל כי בדה את הדברים עליהם חקר, וכי מדובר במעשה מכון אותו תכנן מתחילה החקירה, אין להם כל תימוכין וכל בסיס. בעניין זה נציג כי ממהלך החקירה עולה כי החוקר סידיה ביקש לחקור את המערער באופן נקודתי ביחס לטענה נגדית של אותו עטיפה שהמערער איים עליו וכי אין כל בסיס לטענה שהיא לו כוונה מראש מתוכננת לעצור את המערער. הדברים משתקפים גם מתמiliar החקירה, למשל בעמ' 9, שם החוקר סידיה מסביר למערער לטעמו בצורה פשוטה ונחרה, כי הוא חייב לחקור אם עלתה טענה, וכי אם נטענו טענות כלפי המערער, הוא צריך לבדוק אותן". (ההדגשות אינן במקור - י.ע.).

18. הן ערכאה זו והן ערכאת הערעור, כמפורט בפסק הדין שניtan על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, קבעו כי התנהלותו של המבוקש עצמו באוטה חקירה הקימה לכשעצמה את יסודות העבירות של הפרעה לשוטר בשעת مليוי תפקידו והעלבת עובד ציבור, הן ביחס לחוקר סידיה והן ביחס לשוטרת יפעת כף וזאת לאחר שנקבע כי המבוקש הפנה כלפי השוטרת כף וככלפי החוקר סידיה בחקירות המשטרה מושא הבקשה דנן, אמריות קשות ופוגעניות, לרבות "בן זונה" "שרמוטה", "זין על המשטרה הנאצית". בערעור על הכרעת הדין צין בית המשפט המחוזי: "...מעיוון בכל התמליל בו עיננו, עולה כי הדברים המצוטטים בכתב האישום, הינם רק חלק מהדברים הקשים והפוגעים שאמור המערער לחוקר". ראו לציין כי בית המשפט המחוזי אף לא היה תמים דעתם עם קביעתו של מותב זה אשר זיכה את המבוקש מעבירות אiomים ביחס לאמירות שהפנה המבוקש כלפי החוקר סידיה

19. מעדויותיהם של החוקר סידיה והשוטרת כף בבית המשפט, אשר נמצאו מהימנות, עולה כי שניהם נפגעו מאוות אמריות שהפנה כלפים המבוקש.

20. האזנה לדיסק החקירה (נ/2) מלמדת כי גםשמו של אותו מעורב אחר (عطייה) צוין על ידי המבוקש וגם כלפיו התבטה המבוקש בשפה גסה ופוגענית: "אני אאים על חיים עטיפה הנركומן, העבריין, האסיר המשוחרר, האשפה? תרשום את זה".

21. מקום בו בדיסק החקירה נשמע המבוקש כשהוא משליח בחקרים ומשמעו כלפים אמריות פוגעניות וקשות, קל וחומר כאשר אלו העידו בבית המשפט על תחושת העלבון והפגיעה שחשו בעקבות אותן אמריות, מקום בו המבוקש נשמע מזכיר את שמו של עטיפה ומכונה גם אותו בשמות גנאי, סבורני כי פרסום התיעוד הקולי של החקירה עשוי לפגוע פגעה של ממש בכבודם ובפרטיותם של צדדים שלישיים הן בדמות השוטרים הנ"ל, והן בדמות חיים עטיפה אשר שמו מוזכר באותה הקלטה לצד אמריות פוגעניות שהופנו ביחס אליו. ר' לעניין זה דברי בית המשפט העליון שהובאו לעיל ביחס לצורך בהגנה על צדדים שלישיים מפני פרסום שעשו להיות פוגעני כלפים.

22. במצב דברים זה, נשאלת השאלה האם תוכן ההחלטה מושא התיעוד הקולי מקיים "ענין ציבורי ממשי" הגובר על החשש מהפגיעה בכבודם של הצדדים השלישיים הנ"ל. ב文书 90664/09 **חדש ערוץ 10 בע"מ נ' מ"י** (30.9.09) [להלן: "פרשת דודו טופז"] צין בית המשפט ביחס למונח "ענין ציבורי":

באשר להגדרת המונח ענין ציבורי [...] שיקולי בית המשפט אינם שיקולים של ריטינג ואחווי צפיה, אלא בית המשפט משווה לנגיד עניין קיומה של תכלית רואיה המביאה תועלת לציבור ולאו

דוקא סיפוק יצירום של סקרנות או צרכים שיוקים של התקשרות.

23. מקום בו נקבע מפורשות, אף על ידי ערכאת הערעור, כי ממילא לא נפל פגם בעצם פועלות גביהית הودעה באזהרה מהמבחן ועל כן ממילא הבahir בית המשפט המחויז כי לא נלוותה כל התנהלות שערוריתית מצד החוקר סיידה או משטרת ישראל, ומקום בו הтиיעוד הקולי כולל אמרות פוגעניות וגסות כלפי השוטריםclf וסיידה (אשר ביצע מלאכתו) וככלפי מר עטיה, סבורני כי לא יהיה פרסום דיסק החקירה כדי לשרת תכילתית ראייה וחינוי ל הציבור הגוברת על החשש מפגיעה בהםים צדדים שלישיים על ידי מתן במא ופרסום לדברי הבלע הפוגעניים שהטיח בהם המבחן.

24. מן המקובץ לעיל עולה כי באיזון האינטראטים המונגנים המתנגשים, גובר האינטראט של הגנה על פרטיותם וכבודם של אותם צדדים שלישיים שככלפיהם מופנות האמירות הפוגעניות שבקלחת החקירה, באופן שהכח מוטה אל עבר אי התרת פרסום הтиיעוד הקולי.

25. לאור האמור, הבקשה לפרסום הтиיעוד הקולי נדחית. אין כאמור בכך לגרוע מזכיותו של המבחן לפועלandan ביחס לחומרី חקירה אחרים.

ניתנה היום, כ"ז סיון תש"פ, 18 יוני 2020, בהעדך הצדדים.